Kde jsou naši hrdinové? - Černý, Mirek

Já měl spoustu hrdinů, dlouhá léta se mnou jdou,
já marně hledám v čase příštích dnů, kdo ví, kde hrdinové jsou.

Včera jsem na rohu ulice spatřil partu kluků.
Byli úplně stejní jako ti, které potkáváte a míjíte
stejně tak jako já každý den, prostě kluci.
Ale tahle parta mě něčím přímo fascinovala.
Jak jsem se blížil, zaslechl jsem:
"Páni, to je vono, no to je absolutní jednička."
A všichni se dívali na barevnou obálku časopisu
a v té chvíli mi po zádech přejel mráz.
Na titulní straně časopisu byla fotografie člověka,
který vedl skupinu, která při demonstraci
vypálila několik domů a článek o něm líčil
jak s ním policie nešetrně zacházela,
že soudci byli zaujatí a že porušili jeho občanská práva.
Uváděli jeho vulgární věty a vyhrůžky, jak se pomstí
a najednou v téhle partě ho uctívali jako hrdinu.
Na dalších stránkách byl příběh sportovce, který prodal zápas.
Fotbalisty pro něhož sport nebyl cílem,
ale pouze cestou k němu a dál tady byl článek o podnikateli,
který sedí v parlamentu, zásadně nikdy s ničím nesouhlasí,
ale neplatí daně a tihle kluci to četli s očima dokořán
a s duší dokořán. Pane Bože, čím jsou tihle lidé pro kluky,
kteří tohle čtou? Jsou tohle jejich vzory?
Jsou tohle jejich ideály? Jsou tohle hrdinové nové generace?

Já měl spoustu hrdinů, dlouhá léta se mnou jdou,
já marně hledám v čase příštích dnů, kdo ví, kde hrdinové jsou.

Také já měl jako kluk své hrdiny.
Každý z nás je měl a naši hrdinové byli také vyjímeční,
odvážní, stateční, neústupní, ale čestní a spravedliví.
Našimi hrdiny byli Old Shatterhand, Vinnetou
a každé úterý jsme vstávali mnohem dřív než jindy
jen, aby nám neutekly nové Rychlé šípy Jaroslava Foglara.
Zůstaly s námi i v létech kdy jsme začali poznávat
Jiřího Voskovce a Jana Wericha.
Našimi vzory byli Bóža Modrý, Václav Roziňák, Stanislav Konopásek,
Josef Bican a Emil Zátopek.
Byli to také Hanzelka a Zikmund, kteří dokázali, že nic není nemožné
a projeli celý svět.

Naše zem dnes potřebuje mnoho věcí, ale nepotřebuje nic tak naléhavě
jako skutečné ideály, skutečné vzory, skutečné hrdiny.
Lidi, kteří svými činy zasáhnou celé příští generace.
Lidi, kteří se neschovávají v bludištích opuštěných domů
nebo v přelidněných sekretariátech za špalírem ochranek.
Lidi, kteří dokáží mluvit i s nejposlednějším chodcem
jako s dobrým sousedem a s úsměvem přijít mezi děti
a podepsat se do jejich památníků.
Osobnosti, které se neprosazují pouze tím, že tu a tam něco rozhodnou
nebo podepíší, ale skutečně si uvědomují, že jsou tam kdesi nahoře
díky těm, kteří jsou úplně dole.
Takové, kteří chtějí a dokáží hrát otevřenou hru s těmi,
kteří jim vlastně nahoru pomohli.
Lidi, kterým nebude nikdy zatěžko říci děkuji a prosím.
Nepřeji si nic víc než, abych potkával více lidí
o nichž by moje děti mohli říct: "Táto, až budu velký, chci být jako on."

Já měl spoustu hrdinů, dlouhá léta se mnou jdou,
já marně hledám v čase příštích dnů, kdo ví, kde hrdinové jsou,
já marně hledám v čase příštích dnů, kdo ví, kde hrdinové jsou.